

ondabirtarife.com

Armağan TEKDÖNER

Kartal Cezaevi’nde ıslah olurken içinde bulunduğumuz muteber camiaya yaraşır projeler geliştirmiş, afla topluma kazandırıldığımız saniyede de öğrencim ve ben kolları sıvamıştık.

Cihangir’de bir evde salıverilişimizi ıslatmaktaydık. Biralardan tekini işlemek üzere ayağa kalktığımda, Faruk benden bir bira daha istedi. Boşaltım tesisinden çıkıp dolum tesisine geçtim, birayla dolu dolaptan sadece bir bira çıkardım ve vakur bir tavırla salona dönerek koltuğuma gömüldüm. Boşluğa bakar gibi yaparken mırıldandım:

“Bira, bana yetecek kadar var.”

Zayıf Faruk taş çatlasa on dakika kadar sürdürebileceği susma eylemini başlattığında, sözü damlatan musluk aldı. Ama hangi on dakika? Eylemcik on saniyede bitti:

“Bira yok mu? İş teklif ettiğini zannetmişim...”

Her an bir şey söyleyecekmiş gibi dudak hareketleri yaparken hiçbir şey demeksizin, elimdeki birayı dipledim, ağır çekimde mutfağa geçtim, kendime bir bira daha açıp yerime döndüm. Yine Faruk öttü:

“İş için 15.000 dolar koymamı bekleyen birisi olarak hiç centilmen sayılmazsın.”

Yola geliyordu. Kendisine bira getireceğimi belli ederek tekrar mutfağa gittim, çaktırmadan çalkadığım bir teneke birayı kibarca önüne koydum. Faruk tenekeyi açtığında fıskiye fena fişkırdı, eşek anırdı:

“Haysk-cem belân be!”

Merkep debelenirken bendenizin zarif kakhahaları ortama neşe katıyordu. Sükûnet tesis olduğunda yeniden anlatmaya başladım:

“Abi bu tezgâhın güzelliği, çalışmada suç unsuru olmayışında.”

Muhatabında saçmalıyor olmak endişesi uyandırmayı amaçlayan Yeşilçam'dan esinti o şaşkın kaş kıpırtıları eşliğinde, şu soruyu sordu Faruk:

“Ne yani, suç sayılamayacak bir tür dolandırıcılıktan mı söz ediyorsun?”

“Güzel ve doğru tanım evlâdım, biranı zıkkımlan,” dedim.

İşte buna itiraz etmedi.

Parantez açıyorum: Dolandırıcılığın diğer suçlardan farkı ve hatta suç değil ceza sayılmasını gerektiren unsur, hedef kitlenin haksız kazanç peşinde koşanlardan oluşmasıdır. Ama yasalar benim görüşlerimi yansıtmıyorlar her zaman, temkinli davranmakta ve kendini bilmekte yarar var. Çoğu dolandırıcı, yaptığı saygın işadamı numaralarına kendi de inanmaya başlayınca yakayı ele vermiştir. Hayır, ben bir işadamı falan değilim efendim, bir nitelikli dolandırıcıyım. Kapa parantez.

Coşmuştum. “Öyle bir dolandıracağız ki,” diyordum Faruk’a, “eylemimizi dolandırıcılık tanımı içerisinde değerlendiremeyecekler, dolandırıcılık tarihine de altın harflerle geçeceğiz. Ama biz yine de iz bırakmayalım, anlaştık mı?”

“Altın harfler hangi harflerdir? Dolandırıcılık sayılmayan eylemler dolandırıcılık tarihinin neresinde yer alır? İz bırakmazsak, tarihçilerin bizden nasıl haberi olacak?”

Küstah!

Evet, tek tük çelişkiler vardı belki ama onu istediğim tartışma platformuna çekmişim nihayet: Üstelik hem mantık dersinin sırası değildi, hem de esas olan bu platformda olmaktı.

En inatçı eşek bile yularından devamlı çekiştirilirse kıpırdar. Hele ısrarlı iş tekliflerinizle alay etmeye son verip irdelemelere girmiş, sonra da “senin ipinle kuyuya inilmez,” gibi laflar etmeye başlamışsa, ikna olmasına beş kalmıştır. Çünkü eleman işi aslında makul buluyor, sadece sizi makul bulmuyor demektir. Bu pürüzü gidermek için kendisi çabalamaya başlayacaktır artık, hiç makul olmasanız bile. Ve kararsızlığın en iyi ilacı biradır.

İstiklâl Caddesi'nde bir han odası tutarak işe başlama kararını, 23. birayı 24.'ye bağlayan o tarihi dakikada almıştık. Odayı kullanıma sokmamız iki ay sürdü. Dikkat, piknik tüpü

üstü çaydanlık kurulumundan değil, envai çeşit ön çalışmadan söz ediyorum. Akla ziyan gelişmeleri anlatmadan önce, yeni profillerimizi tanıtmalıyım:

- Gerçek olmadığı Türkiye’de şeytanın bile aklına gelmeyecek kişisel özellikler: (Kalın siyah takma bıyıklar, siyah fırça kafa peruk, elde daima bir sigara gibi yerel malzeme.)
- Karga gibi seslerle konuşmak, gülmek zamanlarında sadece öksürmek.
- Ben çolak, Faruk şaşı. (Kartal’da, dilenci mafyasından bir yönetici arkadaştan bu işlerin tekniğini öğrenirken, bir gün ihtiyacım olacağını biliyordum.)
- Değiştirilmiş yazı ve imza. Kalem başına basınçla bastırmak, kağıt üzerinde başka bir hızla kaydırmak, başka bir açıyla kağıda sürmek... Noktalama ve gramerden bihaber olmak, yabancı kökenli kelimeleri yanlış yazmak. (Örneğin, kontrattaki “demirbaş eşya beyanı” kısmını şöyle doldurmuştum: Komandalı erkondeyşin telfon masa 3 sandelye iki koltug diyafon 2 dolab kompüle haliser seppa üç kullük)
- Parmak izsiz yaşam sanatına giriş. Parmakların stratejik yerlere temasından her zaman kaçınılmalıdır. Bu maksatla yapılan tuhaf hareketleri, herkes çolaklığın doğal sonucu olarak algılayacaktır.

Her işe başlarken bir numaralı gereksinim, yeterli sayıda kimlik kartıdır. Tamam, evrakta tahrifat suçtur ve bence de mükemmel sahte kimlik olmaz. Bu nedenlerle gerçek kimliklerle çalıştığımızı ve evrakta tahrifat yapmadığımızı göreceksiniz.

(Ayrıca kimlikler her durumda aynı ciddiyetle kontrol edilmez. Örneğin artık kimsenin ilgi göstermediği han odalarından birini bir yıllık kirayı peşin ödeyerek tutarken, bırakın kimliği incelemeyi, birçok ev sahibi kimlik sormayı bile düşünmez. Hacı’dan o odayı kiralarırken yine de çok dikkatliydik. Başta kararsız gibi göründük, adama iki kez gittik. Kontratı imzalarken kimliğimizi sormadı ama Hacı’nın odasından çıkarken cüzdanımı sehpa da unutmayı ve sonra geriye dönerek istemeyi ihmâl etmedim. Kontrol ettiğimde, belli inceliklerle yerleştirdiğim bana ait görünüşlü ama ait olmayan ehliyetin yerinden çıkartıldığından ve aynen yerine konmaya çalışıldığından, memnunlukla emin oldum.)

İkincisiyse bankalar. Dolandırıcının kimliklerden sonra en yakın dostlarıdır. Malûm zihniyetin işlettiği köhne bir bankanın paspal şubelerinden tekinde hesap açarken, bir emekçi arkadaştan ücreti karşılığı temin edilmiş ve fotoğrafı yerine kullanıcısının eşkâli

değiştirilmiş TC nüfus cüzdanı sahte değildi ve kesinlikle sorun çıkmadı. Zaten hesap açarken müşterinin kimliği üzerinde durulmadığı bir sır değildir, adamların paranoyası parayı çekerken tutar. Adres desenz beyan usulü, verdiğim sabit telefon geçersiz, cep numarası ise sadece o banka için aldığım kontrollü bir hat. Bir süre sonra internet bankacılığı şifremi almak için bankaya gidip 3.000 lira kadar yatırdığımda müdürle geyik muhabbeti eşliğinde çay içmeyi de ihmal etmedim ki, aşinalık oluşsun.

Harekâta üç ay boyunca başlamayacaktık. Bu arada, Verem Savaş Derneği veya Trafik Vakfı türü kuruluşlara bankanın internet fonksiyonlarını test amacıyla biraz bağış yaptık. İşe her gün gidiyorduk. Öğlenleri yandaki dönerciden telefon siparişiyle yiyecek getirtiyor, hanın çaycısından arada sırada marka alıyor, kimseyle pek konuşmuyorduk. Her gün, bazısı şehirlerarası olan 5-10 rasgele telefon çeviriyor, kimilerine “yanlış olmuş özür dilerim,” diyerek kapatıyor, kimilerine de tencere pazarlama ayakları atıyorduk. (Tencere almak isteyen birkaç hıyar da çıkmadı değil bu arada.) Kendi adına olan ve kendisine gelen dökümlü telefon faturalarımız, ev sahibimizde iş yaptığımız inancını pekiştiriyordu. Kayıtlara geçen aradığımız numaralar da, olası soruşturmalarda anlamsız bir veri tabanı oluşturacaktı. Planlama ve potansiyel kuşkuları yok etme süreci bittiğinde, eylemin altyapısı da tamamlanmıştı; işimizin tüm detaylarını açıklayan dünyanın en statik web sitesi de dahil olmak üzere.

Amatör girişimcileri uyarmak istiyorum: Bu işler boru değil, 30.000 dolar dolayında bir sermaye kullandık. Özellikle Kanal Adaları’nda yerleşik finans kuruluşlarından birindeki minimum 10.000 dolar bakiye koşullu hesabımız düşünülürse... O hesap, bir gurbetçi arkadaşın bize 3.000 dolara sattığı pasaport kullanılarak, gerçek yazışmalarla açıldı. O kimliğin fotoğrafı da yerinde kaldı, Faruk fotoğrafa uyum sağladı.

Bu arada, “Statik web sitesi de neymiş?” mi?

www.ondabirtarife.com alan adlı tek sayfalık sitemiz, en ilkel bağlantıyla bile saniyesinde açılıyordu. “Kredi Kartı ve Cep Borcunu Sil, ” başlığı altında, "harca ama ödeme, bedava konuş" açıklaması eşliğinde, bir grup Rus bilgisayar korsanı marifetiyle, isteyen herkesin kredi kartı borçlarının ve cep telefon faturalarının son hanesinin silindiği söylenip, sistemin nasıl işlediği herkesin anlayacağı biçimde anlatılıyordu. Böylece borçlar onda bire indirilmiş oluyordu.

Umut ticaretini meslek edinmiş birkaç televizyon kanalı, tanıtım altyazımızı geçmeyi kabul etti. Tarzı uygun bazı gazetelere de ilan vermeyi başardık. Bir Pazartesi sabahı, futbolcu ve

şarkıcıları içerik edinmiş malum kanalların bazılarında altyazımız geçmeye başlamıştı:

“Cep telefonuna, kredi kartına borcun mu var? Vicdansızlara ödeme yapmak yok artık. Borcunun onda birini buraya yatır, gerisini merak etme. Para yatırırken adını soyadını, kartını aldığı bankayı ve şubesini, 16 haneli kart numarasını tam ve doğru olarak mutlaka yazdır. 100% garanti. www.ondabirtarife.com”

Yukarıdaki metne ek olarak, gazetelerdeki ilanlarda şu detaylar vardı:

“Olmazsa paran iade edilir. Dekonta başka hiçbir şey yazma, havale ücreti tarafımıza ait. Bu hesap kesiminden bir sonraki veya en geç iki sonraki dönemde karttaki kazancını gör. Cepteki kazanç için iki sonraki faturayı bekle. Pişman olmayacaksın. www.ondabirtarife.com”

İki hafta süren kampanyadan sonra, internet kafenin tekinde banka hesabımıza bakıyorduk. Toplam 107 kişi bize para yatırmış! Yatırılan tutarların 31 tanesi 100 liradan fazlaydı. Bunların 10’ar misli çok tutacağından, bir teknik bahane sunarak bunları geldikleri kaynaklara iade ettik. 5 ödeme eksik bilgi nedeniyle iade edildi. Kalan 71 kişinin yatırdıklarının tam 10 mislini, belirtilen kredi kartlarına veya belirtilen cep telefonu operatörlerinin ödeme servislerine yatırdık. Kendi paramızdan ve gelen paralardan geriye eser kalmamıştı.

4. hafta sonunda sadece 203 yeni kişi para yatırmışlardı. Bu kez, sadece en düşük 20 rakamı iade ettik (imajımızı sürdürmek gerekiyordu) ve kimsenin borcunu falan ödemedik tabii. Ama en başta yaptığımız ödemelerin ekstrelere yansıyor fıslıltı gazetesinde manşet olabilmesi için bir hafta daha gerekiyordu hesabıma göre.

5. hafta başında tanıtım kampanyasına yeniden gaz verdik, kıyı bankasındaki paramız da öylece eridi.

6. hafta başında, “mudi” sayımız 1.000’i aşmıştı. Yapılmayan ödemelerin sonucu olayın foslmasına sadece 2 hafta kadar daha vardı. Gelen paralarla TV kanallarına ödeme yapıp, kampanyayı iyice coşturduk. Salı günü konu ciddi bir kanalda haber oldu nihayet. Çarşamba akşamı ise bir panel düzenlenmişti. Memnunlar (kart borcunu ödediğimiz bir kişi, yanında parasını iade ettiğimiz bir diğer kişi, ve onun yanında da telefonunu ödediğimiz bir başka kişiden oluşan grup) ve uzmanlar (bir hukukçu, bir bankacı, bir de mobil telefon uzmanından oluşan öbür grup) karşılıklı oturtulmuşlardı. Arkada sıralara tünemiş seyirci kitlesi ise bize para göndermiş kişilerdi besbelli.

Bankacı açıklıyordu:

“Konuyu araştırdık, söz konusu borçlar silinmemişlerdir. Türkiye içindeki belirli bir kaynaktan hesaplarınıza yatırılmışlar.”

Borcu ödenen kart sahibi gevrek gevrek sırtıyordu:

“Oradan silinmiş, buradan yatmış, ne fark eder? Adamlar halletmişler işte. Hem silinse sizin bankadaki hesaplarınız tutmazdı, Ruslar aptal mı? Tabii yatmış görünecek.”

Seyircilerden gülüşmeler. Parasını iade ettiğimiz kişi lafa girdi:

“Valla adamlar dürüst. Olura olur, olmaza olmaz! Param anında iade edildi. Galiba sondan ikinci rakamı 7 olan kartlara virüs işlemiyormuş.”

Bankacı:

“Sayın hanımefendi bunlar hurafe, kartta virüs olmaz.”

Sunucu:

“Hukuk uzmanımıza danışmak istiyorum: Sizce olayda bir suç unsuru var mı?”

Hukukçu:

“Efendim, kanaatimce bu mesele suç işlemek için teşekkül oluşturmak muhtevastadır, lâkin şikayet mevcut değil.”

Hukukçu konuştuğça hızla düşen reyting üzerine adamın sözü kesilerek, mobil telefon uzmanına geçildi:

“Sayın bankacının dediği gibi, telefonların faturaları da ödenmektedir. Herhangi bir silinme söz konusu değildir.”

Seyirciden homurtular yükseliyordu. Telefon faturası ödenmiş kişi:

“Tabii canım, ödenmiştir. Hem ödenmiş de kötü mü edilmiş? Gelecek ay şöyle rahat rahat konuşacağım cepten. Parasıyla değil mi?”

Araya giren hukukçu:

“Fakat efendim, söz konusu şirket kimlere ait acaba?”

Kartı ödenen:

“Her kiminse helâl olsun!”

Seyirciden bir alkış koştum. Panel uzayıp giderken Faruk’un getirdiği birayı ekran karşısında keyifle yudumluyordum ki, sadece bankaya verdiğim cep telefonum çaldı! Ürpererek cevapladım:

“Alo?”

“Efendim, ben ABC bankasından şube müdürü T----. Rahatsız etmiyorum ya?”

Herif şüphelenmiş miydi ne?

“Esağfurullah, buyurun?”

“Saygılar, sizi yarın işyerinizde ziyaret etmek istiyorduk da, o yüzden rahatsız ettim.”

İşte bu hiç hoş değildi. Hemen hikâyeyi yazdım:

“T---- bey yarın imkânsız, seyahate çıkıyorum, dönünce sizi arasam?”

“Öyle mi? İyi yolculuklar dilerim efendim. Sadece size teşekkür edecektim, hem cep telefonumun borcu, hem de kartımın borcu sayenizde silindi.”

Anlaşılan bankadakiler kahramanların biz olduğumuzu çoktan çakozlamışlardı ve işe taş koyan yoktu işte. Müdürle karşılıklı nezaket klişeleri sıralayıp telefon konuşmasını bitirdiğimizde, komiye sipariş verdim:

“Faruk oğlum şu boşları al ve bira getir, bir defa olsun işe yara.”

Köpoğlusunu telefon konuşmasının içeriğini aynen çakmıştı ve mesuttu besbelli. Mutfağa it gibi koşarken köpek gibi havlıyordu:

“Ulan amma sükse yaptık be!”

Birbirimizin kadınlarına asılmayacağımıza dair yeminlerle sabaha bağlandı gece.

6. hafta Perşembe akşamı, ciro 40.000 lirayı, para yatıran sayısı da 2.000'i geçmişti. İlk iş olarak tüm parayı dolara çevirdik. O bankanın e-bankacılıktaki günlük dış transfer limiti olan 10.000 doları kullandık, ilk parti parayı böylece kıyı bankamıza salladık. Cuma sabahı erkenden gittiğimiz internet kafede yan yana dört bilgisayar birden kiralarak, serserilerle aramıza mesafe koyduk ve en düşük rakamları iade etme işlemlerine giriştik. Çok çalıştık ve az kişiye hizmet ulaştı ama her hareket her zaman bereket getirir. Gün sonundaki ciro 41.800 dolar kadar tuttu. Limitler nedeniyle yurtdışına para gönderemedik.

7. hafta günlük iadeler ve kıyı bankamıza para göndermelerle geçti. Hafta içinde birçok televizyon kanalında bizi ele alan paneller düzenlenmişti, Türkiye bizi konuşuyordu ve fakat, neye benzediğimize dair en ufak bir ipucu yoktu. Bize ulaşmak imkânsızdı, zira cep telefonum boğazın dibindeydi çoktan. Cuma gecesi bir türlü gönderilememiş bir 133.000 dolar birikmişti hesapta.

8. haftanın ilk günü akşamı, yatmış para miktarını görünce gözlerim yuvalarından fırladı. Belli ki kart veya telefon borcunun onda birini değil, yatırabildiği kadar parasını bize yatırmaya başlamıştı üçkağıtçı millet. Limitler nedeniyle para transfer işlemleri internette yapılabilecek gibi olmaktan çıkmıştı ve parayı alabilmek için mecburen bankaya gidecektik. Salı sabahı, arayan numarayı gösteremeyecek antika bir telefon kullandığımı bildiğim bankanın müdürünü bir kulübeden aradım, telefon hemen açıldı:

“İyi günler. ABC bankası T----- ben.”

"(Seksen sekiz) T----- bey, günaydın. Ben..."

İçimden “seksen sekiz” dedikten sonra konuşuyordum. Sevindirik olmuş bir ses, keserek cevap verdi:

“Ooo! Buyurun efendim, buyurun, nasılsınız?”

Anında sesimi almıştı müdür!

“(Seksen sekiz) Müdür bey ben şu anda Amerika’dayım, sesim iyi geliyor mu?”

(Ulan bu midyeci de nereden peydahlandı birdenbire? Başka yer yokmuş gibi geldi dibimde tezgâh açtı.)

“Çok net ama biraz gecikmeli geliyor sesiniz.”

“(Seksen sekiz) Haa, ha-ha-haaa! Birkaç gün sonra döneceğim, Türkiye’de keyifler nasıl?”

Bağırarak midye satmaya çalışan midyeci pezevenğine tek elimle gitmesini işaret ediyordum. Herifçiöglü yanlış anlayıp bir midye açtı, kulübenin kapısını açıp bana midyeyi uzattı ve “afiyet olsun abi,” dedi.

“Şirketinize muazzam bir teveccüh...”

Telefonu şak diye kapatıp midyeciye 20 lira verdim ve ben telefon kulübesinden çıkana kadar orada sessizce beklemesini, kimseyi yaklaştırmamasını, gizli kamera şakası için çekim yapıldığını söyledim. Müdürü derhal yeniden aradım.

“(Seksen sekiz) Çok özür dilerim hat kesildi, buradan Türkiye istikametine giden aramalarda hep bir sıkıntı yaşıyor. Şubedeki arkadaşlardan da hizmetlerimizden yararlanmak isteyenler var mı?”

“Hat kesildi evet. Hizmetlerinizden yararlanıyoruz, ödemelerimizi yatırdık bile.”

“(Seksen sekiz) Yatırılan rakamların, kart ve telefon numaralarının bir dökümünü çıkartırsanız, sizinle özel olarak ilgileniriz. Rusya’da işler iyice sıkışıkmiş, aksi takdirde gecikmeler yaşanabilir.”

“Aman hemen hazırlatayım. Peki, listeyi size ne zaman nasıl takdim edeceğiz?”

“(Seksen sekiz) Faks numaramı veriyorum. 001-212-XXX XX XX”

Telefonu kapattığımda, “Abi kimsenin yaklaşmaması gereken kamera şakası kime yapılıyor?” diye sordu midyeci. Vermiş olduğu midyeyi yedikten sonra “biraz bekle çok güleceksin,” diyerek ayrıldım.

Müdür bankanın faksını kullanmak istememiş olacak ki, listeyi, Amerika'daki faks hizmeti veren bir web sitesinden edindiğimiz o numaraya, bir dükkândan fakslattı. Bizse bankanın dibinde, bir internet kafedeydik o sırada, çekilen faksı yandaki bilgisayardan aldık.

Uyanık bankacılar amma da abartmışlar! Özellikle müdür eşeğin şeysine su kaçırmıştı, kendisine tam 90.000 lira kaptırdık. Bu herifin borcunun onda biri, 10.000 lira olabilir miydi hiç? Kartının limiti 100.000 sanki, haram olsun arsız edepsiz dolandırıcıya!

Faruk banka personelinin yatırdıkları paraların 10 mislini, belirttikleri hesaplara yatırmaya başladı. Ben de kontrol panelinden sitemizi takip ediyordum. Ziyaretçiler 90.000'i aşmıştı, yoğunluk nedeniyle sık sık sitemiz çöküyordu.

Çarşamba akşamı hesaptaki para 200.000 dolar civarına ulaşmıştı ve dövize çevirme limiti bile dolmuştu. Müdürü arayıp liralari dolara çevirtmesini ve Cuma'ya 350.000 dolar nakit hazırlatmasını rica ettim. Uluslararası bir ihaleye girecektik. Ne basına, ne de banka çalışanlarına, benim şubeye gideceğimi kesinlikle haber vermemesini tembihledim. Ödemenin gişe yerine aşağıdaki kasa dairesinde bizzat kendisi tarafından yapılması talebimi de hiç tuhaf karşılamadı. Ben de müdürün yalakalığa varacak kadar kibar davranmasına hiç şaşırmadım doğrusu, 90.000 adet somut gerekçe vardı.

Cuma öğleden sonrası gelip çattığında, hesaptaki rakam 350.000 doları da aşmıştı ve planımızı uygulamaya koyduk: Atmasyon bir hesaba üç kuruşluk bir EFT yaptırmak için daha önce banka personeli tarafından hiç görülmemiş Faruk bankada konuşlanacak, ortamda polis yoksa – biz sivili gözünden anlarız – işlemi başlatacak, ben de para çekmek üzere az sonra orada olacaktım. Parayı kaptığımız gibi, saymaya bile vakit ayırmadan toz olacaktık. Polis varsa Faruk EFT'nin ücretine itiraz edip işlem den vazgeçecek, hemen çıkıp yanıma gelecekti. O durumda alabildiğimiz kadarına razı olup yine de yurtdışına kaçacak, gittiğimiz yerden elektronik bankacılıkla çekebildiğimizce para çekmeye devam edecektik. Biletler hazır, kendi gerçek pasaportlarımızla, Cumartesi 11.15 uçağıyla yola çıkacaktık.

Faruk bankadan çıkmadığına göre hâlâ, anlattığım tüyme planına gerek kalmamıştı; bankaya daldım.

Kontuarın önünde malafat gibi dikilmiş Faruk abidik gubidik bir şeyler geveliyordu ki zahir, karşısındaki paçoş sanki sevgilisiyle konuşuyormuş gibi kıkırdayıp duruyordu. Müdür

odasından fırlayıp gülücükler içinde beni karşılamaya gelirken, çağdışı odasının tadilat görmüş olduğunu ve yeni yapılmış camlı bölmenin ardındaki son model ekranlı telefonu dehşetle fark ettim. Müdür beni hemen aşağıdaki kasa dairesine aldı ve önceden hazırlanmış balyayı verdi. Destelerin 35 tane ettiğini alalecele sayıp gördükten ve kağıt mağıt karışmış olmasın diye aralarını şöyle bir taradıktan sonra mırıldandım:

“Derhal çıkmam gerek, sizi arayacağım T----- bey, teşekkür ederim.”

“Aman efendim vazifemiz! Eksik olmayınız. Keşke bir çay ikram etseydik, midyeden sonra iyi giderdi. Neyse, yine bekleriz. Bir imzanız şuraya ve şuraya...”

Bankadan çıkarken beynim zonkluyordu ve durumu çözümlenemiyordum. Ayrıca uyuz Faruk içeride hâlâ ne EFT’si yapmaya çalışıyordu? Faruk’u dışarıda yarım dakika kadar bekledikten sonra, bir taksiye atlayıp evin yolunu tuttum. Ne de olsa ortalık kapkaççı kaynıyordu ve Faruk’un bir türlü bankadan çıkmayışı beni iyice huylandırmıştı. Beni evde bulmayı akıl edecekti kuşkusuz.

Bindiğim taksi daha Tarlabası’ndayken aklıma gelen parlak fikir, bilin bakalım neydi?

Evet bildiniz. Cihangir şu an itibariyle nostalji, Faruk eski bir dost. Beni evde bulamayınca vaziyeti hemen anlayacak ve anlayışla karşılayacaktır, Jersey’deki paralarla yetinsin. Han odasını şeytan görsün, o berbat bankaya bundan sonra yatacak paralar da devletime feda olsun.

Taksiden Akmerkez’de inip biraz kılık kıyafet satın aldıktan sonra, takma bıyık vesairenden değişik tuvaletlerde aşamalı olarak sıyrıldım. Poşetlere sokuşturduğum üstümden çıkan o acayip aksesuar ve kıyafeti, taksiyle gittiğim Hisarüstü’nde bir çöp konteynerine tıktım, çöpü tutuşturdum.

Yoldan geçenler “cık-cık-cık,” yapıp, “manyak mı ne?” diye söylenirlerken, ben dans ederek başka noktalardan da çöpü tutuşturuyor, çıkan dumanı gelen-geçene gösterirken, öksürerek gülüyordum.

Yurtdışı mı? İşim olmaz.

Antalya Sheraton’da odamı kilitleyip paraları saydığımda, her biri 100’lük olması

gereken 35 tane destenin bir tekinin bile 90'lıktan fazla çıkmaması beni çıldırttı ve midye kafalı üçkağıtçı müdürün yılışik hayali gözümün önüne geldi. Sinir içinde küfrederken, dalmışım.

Uyandığımda birkaç saat kestirdiğimi sandım önce. Bütün gece uyumuş olduğumu ancak televizyonu açınca anladım. Gayr-i ihtiyari giyinmişim bu arada, peruğum aklıma geldiğinde artık emekli olduğumu anımsadım. Banka müdürüne küfrederek soyundum ve kahvaltımı istedim.

O haftayı otelin havuzunda bira içmekle, müzenin bahçesinde gezmekle ve tek bir hat üzerinde mekik dokuyan tramvaya binmekle geçirdim. Tezgâhımızın nasıl deşifre olacağını duymak için her akşam haberleri izliyordum. Faruk yurtdışına kaçmış olsa gerekti çoktan, yoksa tutuklanmak üzere miydi?

Bir sabah dayanamayıp, bir kulübeden bizim han odasına telefon açtım, Hacı çıktı, kapattım. Kös kös otele döndüm. Mini bardan kullandığım içkilerin yerine marketten aldıklarımı yerleştiriyordum ki, televizyondaki haberleri duyunca acayip keyiflendim. Konunun ne olduğunu ve eğlencenin boyutunu, çeşitli kanallardaki haberlerde geçen şu anahtar kelimeler ışığında tahmin etmeyi size bırakıyorum:

"Tüy – yetim – sözüm ona – galeyan – millet – ekmek – adalet – şerefsiz – hortumcular."

Enayi pilâkileri sizi! Sokak röportajlarında halk tarafından bana gönderme yapıldığında düdüklenen kelimeler yüzünden, düdük dışında pek bir şey duyulmuyordu. O gece keyifliydi benim için. Ama ertesi gün bir futbolcunun bir mankenle cipte yiyişmeleri ekrana yansıyınca, bazı hassas kulüp başkanları demeç verince, cipe gizli kamerayı yerleştirmiş paparazzi bir ertesi gün topuğundan vurulup kimseden şikayetçi olmayınca, biz tamamen gündemden düştük.

Bir ay kalmış olduğum Sheraton'da daha fazla kalırsam artık şüphe çekeceğimden, otelden ayrıldım. Devlet güvenlik mekanizmasında fedakârca görevlerde bulunmuş kahramanların rağbet ettiği ve emniyetçe saygı duyulan Lara'daki o bölgede bir villa da ben kiralamıştım. Rus kızlara yakın, hava güzel, plajlar güzel. Birkaç sıkıcı ay da o villada geçmişti, tam bilemiyorum, zira takvimleri hayatımdan çıkarmıştım. Ama gecelerden Oksana ve Tatyana'nın gecesi olduğunu bal gibi biliyordum.

19.00-23.00 vardiyasıydı. Votka eşliğinde yapılan birer kelimelik primitif nükteleri takiben Oksana çalışmaya başladığında, Tatyana'nın televizyon seyretmeye dalması bir saygısızlıktı, kendisine bağışladım:

“Televizyon seyretmemek sen!”

Fazla bağırılmışım, irkilen Tatyana kanalları zaplarken kumandayı elinden düşürdü. Osuruktan işadamlarıyla ücret karşılığı röportaj yapılan seyircisiz kanallardan teki açık kalmıştı, birden tanıdık bir ses kulağıma çalındı:

“Çalışmak, çalışmak, çalışmak.”

Kumandayı yerden alan Tatyana’nın televizyonu kapatmasına, bir el hareketiyle engel oldum. Oksana da muameleyi durdurmuştu zaten. Röportajı yapan spiker soruyordu:

“İffet Holding’in başarı öyküsü doktora dersleri arasına girmeli Aslan Bey, demek küçük yaştan beri hep çalıştınız?”

Ne Aslan’ı be? Bu düpedüz Faruk! Herif bülbül gibi ötüyordu:

“Elbette! Çalışan kazanıyor. Memleket ekonomisi şahlandı, biz de vatan sevdalısı işadamları olarak Avrupa’ya giriş hazırlıklarımızı tamamlıyoruz. Özellikle giriş katındaki kültür merkezini ulu Türk milletine kazandırdığım için büyük heyecan tattığımı söyleyebilirim. Şimdi hat sergisini gezelim isterseniz.”

Faruk ve kültür? Herif AIDS’ten daha çok sanattan kaçardı. Sefil röportaj uzadıkça, tansiyonumun düştüğünü hissettim. Faruk koca bir binada, taş gibi bir kıza röportaj veriyordu. Beraber binayı gezmeye başladıklarında, modern bir şirket ekranlara yansdı. Ama daha çok internet kafeleri andıran bir tuhaf yerleşim biçimi vardı sanki. Bu faizsiz finans kurumunun tam ne yaptığını anlatmadı Faruk, soran da olmadı. Kız şişirdikçe Faruk şişti, Faruk’un Cuma’ya gitmek için izin istemesiyle de röportaj bitti. www.iffethold.com adresini not aldım.

Kızları derhal sepetlediğimi, İffet Holding’in web sitesinin insan kaynakları bölümündeki “Bilgisayarı mükemmelden iyi kullanan eleman” ilanına anında başvurmuş olduğumu, sabahın köründe İstanbul’da olacağımı, ve mülakat bahanesiyle sızacağım o kurumu tamamen ele geçireceğimi söylememe gerek yok sanırım. Faruk’un çarkına tükürmezsem, bana da Selman demesinler.

* * * * *

Megaloman Selman'ın tarzından tiksinti gelmişti, onu silkeledim.

Selman'a sorsak, bankadan 350.000 doları çektiği o gün, bir takım anlamsız olaylar birbirini kovalamıştır ve kendisi dışında herkes budaladır. Oysaki anlamsız olay olmaz, kimse de budala değildir.

Örneğin müdürün bizden sızdırdığı o 90.000 lira, Selman'ın zannettiği gibi bir deneme atışı değildi, benimle işbirliği ücretiydi. Veya hiç de paçoz olmayan o memure... Selman'dan kurtulma projemin uygulanması esnasında destelerden eksilenleri cebine indirmemiş olsa, benimle işbirliği yapar mıydı? Müdürün ve o kızın desteği olmasa, ertesi haftanın ilk günleri yatacak bir milyon dolara yakın parayı, banka bana pürüz çıkarmadan öyle kolayca öder miydi? Üslup bütünlüğü adına, anılarımızın kalan kısmını Selman'ın laubali ve ukala lisanıyla tamamlıyorum:

İş başvurusu ayaklarıyla sabahın köründe işyerime damlayıp yırtık dondan fırlamış gibi karşıma dikilerek bana neyin hesabını sormak istemişti, şaşalamıştım doğrusu. Kaçıp giden kendisiydi, geriye dönüp maraza çıkaran yine kendisi. Ama ben sakin mizaçlıyım ve çarçabuk çözüm üretirim.

Kendisine olan ihtiyacımı itiraf ettim, notere koştuk. Buyurduğu biçimde holdingimin %51 hissesini elimden aldı ve karşılık olarak benden çalmış olduğu paraların yiyemediği bölümünü bana ödemek durumunda kaldı. Dolayısıyla, kazandığı İffet Holding'in genel müdürü olma hakkını da aynı noterde yasallaştırdı. Yeniden bir araya gelişimizi Elmadağ'da bir sushi barda kutladık. Fazla takılmadık, holdingin işleyişinin ayrıntılarını görüşmek için ertesi sabah erkenden işbaşı yapacaktık zira.

O sushi barın en yakın olduğu stratejik noktanın Havaş olduğunu bilenler bilir: İstanbul'un Antalya'ya en yakın koordinatı. Hiperaktif nevropat Selman'ın hayatını, bana sözünü ettiği Antalya'daki villasına o gece 01.00 gibi pencerenin tekinden girecek kadar merak etmişim vallahi.

Ortam çarpıcıydı: Etrafa saçılmış topuklu kadın ayakkabıları, jartiyer çeşitleri ve boş şampanya şişeleri, kırbaçlar-zincirler, duvarlardan sarkan kelepçeler ve rujlu kadehler. Böyle bir ortamda bir kez bulunmuşsanız, işte o koku. Bilgisayarı açınca bu öyküyü bulmam 5 saniye sürdü ve yüzlerce tek kullanımlık sahte adreslerimden biri üzerinden diğerine e-postaladım.

O gecenin sabahı Atatürk havaalanına geri dönmüştüm bile. Ama eğer oradan İffet'e koşup işe devam ettiğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, elbette ki doğruca dış hatlara geçtim – biletim mi yansaydı yani?

Arkadaşım Selman tam zamanında İstanbul'a yetişmese, kreditora ayıp olacaktı. İffet'e 5 milyon dolar kredi vermiş o banka sonunda hava alacak olsa bile, icracılar karşılarında hiç değilse bir sorumlu görmek isterler. Birkaç dandik bilgisayara el konur, 24 taksitinin sadece birincisi ödenmiş şaşaalı çelik kapı itinayla mühürlenir. Göz altına alınacak genel müdür konumundaki bir tek günah keçisi bile, fahiş kâr payına giderken eldeki sermayeden olmuş mazlum(!)lara teselli olur.

SSS (Sıkça sorulan sorular)

Soru : Velev ki önemli bir mevkiye damat değilsin. Teminat vermeden o kadar yüklü kredi almanın yolu nedir?

Cevap : Öyle de böyle de belgesiz kredinin yolu yoktur, her kredi süreci teminat istenmesiyle başlar ve mutlaka belge teslim edilir. Fark “bile bile lâdes” tekniğindedir. Bu teknik, teminat belgelerinin gerçekliğini kreditor bankanın kurcalamamasından ibarettir. Bazı bankaların bazı genel müdürleri işte tam bu noktada işlevsellerdir ve araştırma departmanına yardımcı olurlar. Topkapı Sarayı'nın tapusunu sunacak kadar abartmamışsanız, herhangi sahte birkaç villa tapusunu yutmuş görünürler. Kredi müşteriye alacak kaydedildiğinde miktarın yarısı genel müdüre tokalanır, zincirdeki beyleri genel müdür görür.

Soru : Anlatılan yöntemi uygulayacak herkes bu saadet zincirinin bir halkası olabilir mi?

Cevap : Hayır. Genel müdüre ulaşamazsınız, ulaştığınız bahsi açamazsınız, açsanız başınıza iş açılır. Saadeti rüyanızda, zinciri de bileğinizdeki kelepçede görürsünüz. Ayrıca birkaç yüz bin dolar ön ödeme kapasiteniz yoksa, hiç konuşmayın. Yani önkoşullar, seçkin çevre ve nakittir.

Soru : Bu işi sen nasıl yaptın?

Cevap : Bakınız Kartal Cezaevi tutuklular listesi ve son işteki kazancımın tutarı.

Soru : Pekiyi madem genel müdürü ayarlamıştın, neden sana haciz geldi?

Cevap : Haciz önlenemez. Ama hacizden korkma, geç kalmaktan kork. Haciz sürecine ilişkin bilgilerin müşteriyile birebir paylaşılması tarifeye dahildir.

Soru : Krediyi batıran şirketin %49'luk hissedarını, yani seni, polis aramıyor mu?

Cevap : Odacıyı-çaycıyı mı demek istediniz, yoksa polis ille de beni mi arasın istiyorsunuz? Samanlıkta iğne bile bulunur belki ama iğne aradığınızı bilmeniz koşuluyla. Diyelim Belize vatandaşlığına geçmiş, yeni adının Türk alfabesiyle yazılması bile güç, bütün varlığı bir İsviçre bankasının numara hesabında olan ve eski adı o bankanın gizli kayıtlarında bile olmayan, ANAXIMENDER gibi bir kullanıcı adı ve ***** gibi bir şifre vererek telefonla işlem yaptırabilen, gerekli estetik ameliyatları bu hafta yaptıracak bir şahsın aslında kim olduğundan, gelin de siz emin olun kolaysa.

Soru : Minareyi çalmışsın kılıfını da hazırlamışsın çoktan, kendin kaçıp gitsen de Selman'ı yakmasan olmaz mıydı?

Cevap : Kendi düşen ağlamaz. Selman mı öğrenciymiş ben mi öğrencisiymişim, bunu açıklığa kavuşturmak gerekiyordu. Kartal'da biraz daha kurs görmesi yararına olacak.

Sevgilerimle, Faruk